

Τ Ο Δ Ι Η Γ Η Μ Α Τ Η Σ Ε Β Δ Ο Μ Α Δ Ο Σ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΔΟΜΝΙΚΗΣ

να βράδυ, δειπνούσαν και οι τρεις στο ξενοδοχείο του Μπόσκοφ, ο Έλοά, έμπορος της πατάτας, ο Κόριο, δικαστικός κλητήρας, και ο Τρεγκόρ, ένας χήρος που ζούσε από τα εισοδήματά του.

Ως επί το πολύ κουτσόπιναν και διηγούντο άστερες ιστορίες. Μά, αυτή τη βραδιά, είχαν βαρυνθεί. Έξω, ήταν άνεμοζάλη, και ως φαίνεται τους επηρέασε ο καιρός. Ο Κόριο, βλέποντας τόπεριλυτο ύψος του Τρεγκόρ, του είπε :

— Συλλογίσαι τη μακαρίτισσα; Όσο και να χολοσάνης, δεν θα μπορούσες να την ξαναφέρεις στη ζωή...

Η αλήθεια είναι, πως ο χήρος δεν συλλογιόταν τη Δομνίκη του, που είχε αποθάνει έδω και έξη μήνες. Άλλως τε, δεν ήταν παντρεμένος από καιρό μόλις από ένα μισό χρόνο. Σύντομα ξανάρχισε την περασμένη του ζωή, το κυνήγι, το ψάρεμα, το κρεφτέρι. Όχι, δεν συλλογιόταν τη Δομνίκη καθόλου σιωπηλός, γιατί η άνεμοζάλη τούφερε μελαγχολία. Άλλα τα λόγια του φίλου του κερφόθηκαν στ' αυτιά του. Έγινε πιο σκυθρωπός, και όταν ο Κόριο του φώναξε και τον κουνούσε :

— Έλα, Τρεγκόρ, κουνήσου, να παίξουμε μιά κοντσίνια, σηλώθηκε μονοκόμματος και είπε :

— Ερχαίνο τώ... πάω να παίξιάσο.

Φόρεσε το επανωφόρι του και βγήκε. Έξω, ο ουρανός ητο βαριά συννεφιασμένος.

Κατοικοίσις σ' ένα παλιό σπίτι, κάτω από την εκκλησία, που ή μιά όψη το ν' έβλεπε στην πλατεία και ή άλλη στην άρρογιαλιά, και έτσι το έβρεχαν τα νεράτα όποτε είχε φουσκοθαλασσία.

Μπήκε στο σπίτι του, άνεβηκε τη σκάλα στα σκοτεινά και πλάγματος ντυμένος, από το φόβο, που άν χρονοτιμόυσε, κίπυσε διάβολος κρυμένος κάτω από το κρεβάτι, θα του άρπαζε τα πόδια. Άφου τράβηξε το πάπλωμα έως στα μάτια, εξακολούθησε άκόμη να καταδιώκεται από την εικόνα της Δομνίκης.

Χού, χού! — Όλο το σπίτι έτριζε και βούιζε από τον άνεμο! Άέαφνα, σ' ένα κρύσημα το άνέμου δυνατό, το παράθυρο τι άσπρο που στριφογύριζε... Νέο φύσημα άνέμου χτύπησε τα δυο φύλλα του παραθύρου τόσο δυνατά, όστε σράβισαν μόνα τους.

Έγενε πάλι βιά ή σοκατί γύρω στον Τρεγκόρ, άλλ' άκουγε μ' όλη τη βοή της άνεμοζάλης, σαν ένα φτερογύρισμα από πάνω του. Μέσα στο σοκατί, κάτι τι άσπρο στριφογύριζε άδιάκοπα, τρελλά, και κάποτε του άγγιζε τα μαλλιά.

Τρομαγμένος, έφυγε, κατέβηκε τη σκάλα, και βρέθηκε στην πλατεία, τρέμοντας σύσσωμος. Όταν κάπως ήσυχασε, πήγε ναούη τους φίλους του στο ξενοδοχείο όπου τους είχε αφήσει.

— Είν' ένα φάντασμα σπίτι μου, είπε.

Και οι δυο γέλασαν με την καρδιά τους.

— Βλέπεις φιντάσματα, του έλεπαν. Θάρθουμε να μιλήσουμε στο φάντασμα σου...

Όλίγες στιγμές ύστερα, οι τρεις φίλοι κρατώντας ό καθνας από ένα κερι, άνεβηκιν τη σκάλα. Όταν έφθασαν στην πόρτα του δωματίου, κιντρίναν. Ήκούετο καθαρά, μέσα, μιά αδύνατη και άδιάκοπη κλάψα. Ο Κόριο φοβήθηκε, μά, για τα μάτια, φώναξε μιά δυνατή φωνή.

— Άν είναι κανείς, νάβγη έξω!

Ή κλάψα εξακολούθησε. Ύστερα από όλίγες στιγμές, οι γενναίοι μας δεν βιάσταν πιά και κατέβηκαν στην κουζίνα. Άναψαν φωτιά Έβρασαν ζεστό Έπιναν κουβεντιάζοντας. Έτσι περασαν ευχάριστα τη νύχτα. Άπό καιρού εις καιρό, έτριγχαν μια ματιά στις κώχες για να βρειωθούν πως το φάντασμα δεν τους είχε παρακολουθήση.

Τη χαραυγή, ο Κόριο πήρε το τουφέκι του Τρεγκόρ. Άυτός όπλιστηκε μ' ένα πιστόλι και ο Έλοά μ' ένα μαχαίρι. Άνέβηκαν πάλι. Ο δικαστικός κλητήρας, σκούνησε άστόχαστα την πόρτα και την άνοιξε. Κραυγές δυνατές τους ύπεδέχθησαν και ένα άσπρο στριφογύρισμα τους έφερε ζάλη στα μάτια. Λίγο έλλειψε να πέσουν ανά σκελα, άλλ' είδαν πάλι το φάντασμα ήταν ένας γλάρος, ένας φτωχός γλάρος που ο άνεμος τον έμπασε από το παράθυρο και τα φύλλα των παραθύρων, όταν ξανάκλεισαν, τον εφύλαξαν.

— Σου τώλεγα πως δεν υπάρχουν φαντάσματα, ειπε ο δικαστικός κλητήρας.

Θέλησε να σκοτώση το πουλί, μά ο Τρεγκόρ δεν τον άφησε. Άνοιξαν το παράθυρο και το πουλί πέταξε έξω με όρημ και έφυγε.

Άπό τότε, ο χήρος ξανάρχισε την τακτική του ζωή, μά όποτε κινηγίαι έξω από το Μπόσκοφ, όποτε φαρενεί με τη βάρκα του στ' άνοιχτά, παρακολουθεί με το μάτι το πέταγμα των γλάρων. Γιατί, επί τέλους, ο γλάρος που ή άνεμοζάλη τον είχε ρίξη στο δωμάτιό του, ήταν ίσως ή ψυχή της Δομνίκης. EUGENE LE MOURI

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΣΤΗ ΚΙΝΑ

Οι Ζητιάνοι εις την Κίνα έχουν σωματεία. Τα σωματεία αυτά είναι πολυαριθμα, και υπάρχουν όλα εις μίαν κεντρικήν οργάνωσιν εις κάθε επαρχίαν. Αλλά τα κέντρα πάλιν υπάρχουν εις ένα «άνωτατον σύνδεσμον» ο οποίος διοικεί όλα τα συνδικάτα των Ζητιάνων πολλών επαρχιών, και το δικτυ τον περιλαμβάνει όλην την Κίναν.

Οι Ζητιάνοι που είναι μέλη εις ένα συνδικάτον όφείλουν να καταθέτουν εις αυτό εις το τέλος «λάτης» «σελήνης» το δέκατον των εις χρέημα εισπραξέων των. (Αι εισπραξεις εις ειδος, τρόφιμα, ένδύματα κλπ., απαλλάσσονται του ελέγχου.)

Πρός επίβλεψιν έχουν «άνγκνευτς», και άλλοίμομον εις τον Ζητιάνον που δεν εκληρώνει έντιμος αυτήν την υποχρέωσιν. Ο σύνδεσμος τον κηρύσσει εις διωγμόν.

Το έπιτελείον χρησιμεύει ως μεσάζων μεταξύ «εκμεταλλεομένων» και «εκμεταλλευτών», δηλαδή μεταξύ του κοινού και των Ζητιάνων. Το κυριώτερον όπλον των είναι ή «έγγραφή συνδρομητών». Τα έμπορικά δηλαδή πληρώνουν μηνιαίαν συνδρομήν εις το συνδικάτον, αναλόγως των εισπραξέων εκάστου καταστήματος, διά ν' απαλλάσσονται από την επίσκεψιν των Ζητιάνων. Ένας έμπορος άποικιακών, λ. γ. θα πληρώνη ολίγωτερα από ένα άρχαιοπόλην. Διά τον λόγον ότι ο μακάλης άπλος θα ένοχληθή από την επίσκεψιν του Ζητιάνου, ενώ ο δεύτερος τρέχει τον κίνδυνον να χάση την άριστοκρατικήν πελατείαν του από την συχνήν εμφάνισιν ρυπαρών και πληγιασμένων Ζητιάνων εις το κατάστημά του.

Κανείς έμπορος δεν διαφεύγει άτιμωρητί αυτόν τον εκβιασμόν. Το 1914 ειχε έγκρασταθή εις την νότιον Κίναν ένα μέγα κατάστημα νεοστραμίων του Άμβούργου.

Ένας αντιπρόσωπος του συνδικάτου των Ζητιάνων έπεσεκέφθη τον διευθυντήν του καταστήματος κ. Χέρμιον διά να του συστήση να έγγραφή συνδρομητής. Οκ. Χέρμιον τόνάπεμψεσκαίότατα.

Την άλλην ήμεραν έδέχθη μίαν παρέλασιν τυφλών ρακενδύτων. Έγέμισαν το κατάστημά του ζητούντες έλεημοσύνην. Τους έμοίρασε όλίγα χρέματα και όττω άπηλλάγη από αυτούς. Άλλά μετά μίαν ώραν έγέμισε το κατάστημα από ένα σμήνος λεπρών Ζητιάνων που ή παρουσία των έτρεφεν εις φυγήν όλην την πελα είαν.

Ο Χέρμιον κατέφυγεν εις τών γερμανών πρέξβιν, άλλ' άφου και αυτός δεν ήδυνήθη να τον συντρέξη, έήτησε τίν αντιπρόσωπον των Ζητιάνων να έλθη εις συμβιβασμόν. Όταν όμως ήκουσε τον αντιπρόσωπον να του Ζητή μνηναίαν συνδρομήν 2,000 φράγκα, ο Χέρμιον έχασε την ύπομονή του και τον έδιωξε με λακτίσματα από το κατάστημά του.

Όλίγα ώρας άργότερα, ο συρφετός ώρηθήσε εις το κατάστημα, συνέτριψε τας θέλους και το έλεηλάτησε.

Ο Χέρμιον ήναγκάσθη τέλος να έκποιήση εις έτελή τιμήν τα έμπορεύματά του και να φύγη πάλιν διά το Άμβούργον.

Οι διευθυνταί αυτών των συνδι ότων είναι πρόσωπα μυστηριώδη. Ή ανακάλυψις ενός εξ αυτών προκαλεί πολλάκις έκπληξεις. Το 1901, ένας πολυεκατομμυριούχος έμπορος της Σαγκάης, κατηγορηθείς επί λαθρεμπορίας, άπεακλύθη ότι ήτο ο άνώτατος άρχηγός ενός σωματείου Ζητιάνων!

Τα σωματεία αυτά έχουν τους ίατρούς των. Οι ψευτοιατροί αυτοί έχουν άποστολήν όχι να θεραπεύουν τους πελάτας των, άλλ' απ' εναντίας να τους προικίζουν με νόσους «που προκαλούν έντύπασιν», διά να κινούν τον όικτον, με ψευτικες πληγές, κ.τ.λ. Το κακόν όμως είναι ότι δεν άρζούνται μόνον εις αυτό, άλλα προβαίνουν και εις στεφβλώσεις σωματικές των ηπιάν.

— Για να εδοκιμήσης σ'αυτόν τον κόμο, φίλε μου, πρέπει να φροντίσης να υποχρεώνης όλως τους φρονίμους σου... — Τότε δώσε μου ένα εκατοντάδραχμο δανεικό!...